

LIBRIS

We know
books

Luigi Maria Epicoco

IUBIREA CARE DECIDE

Două meditații pentru vremuri tulburi

CUPRINS

PREFAȚĂ	5
I.	
DOAR IUBIREA ALEGE	7
II.	
DOAR IUBIREA DECIDE	35

I.

DOAR IUBIREA ALEGE¹

Când pleca la drum, un om a venit în fugă și, îngenunchind, l-a întrebat: „Învățătorule bun, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?”. Isus i-a zis: „De ce-mi spui bun? Nimeni nu este bun, decât numai Dumnezeu. Cunoști poruncile: «Să nu ucizi! Să nu comiți adulter! Să nu furi! Să nu dai mărturie falsă! Să nu înșeli! Cinstește pe tatăl tău și pe mama [ta]!»”. Atunci el i-a zis: „Învățătorule, toate acestea le-am păzit din tinerețea mea”. Isus, privindu-l fix, l-a îndrăgit și i-a spus: „Un lucru îți lipsește: mergi, vinde ceea ce ai și dă săracilor și vei avea comoară în cer, apoi vino și urmează-Mă!”. Întristat de acest cuvânt, el a plecat abătut, pentru că avea multe bogății. (Marcu 10,17-22)

Dacă începi să citești aceste pagini în speranța de a găsi răspunsuri clare la ceea ce

¹ Conferință susținută la Pesaro (Italia), 28 septembrie 2017

promite titlul, îți spun de la început că s-ar putea să rămâi dezamăgit. Și este firesc să fie astfel, pentru că există cuvinte care, în realitate, sunt de necuprins. De altfel, tot ceea ce se poate spune despre iubire, despre fericire și despre ceea ce împlinește viața unui om nu poate fi redus la o idee, la o conferință, la o lecție sau la o carte. În același timp, marile realități ale vieții nu pot fi explicate prin reducerea lor la simple tehnici sau reguli de urmat. Mai mult decât atât, trebuie să fim prudenți cu cei care explică lucrurile ca pe o simple tehnici, ca pe ceva ce funcționează pur și simplu. Iubirea, asemenea vieții, nu este un mecanism care funcționează, ci o realitate vie, care depășește orice logică a funcționării.

Uneori trebuie să fim atenți și prezenți, să rămânem creativi. Alteori trebuie să știm să răsturnăm regulile, să privim lucrurile dintr-o altă perspectivă. Trebuie să învățăm, puțin câte puțin, să ne bucurăm de ele. Există un gust al bucuriei pe care, poate, l-am pierdut odată cu trecerea timpului. În viață, tot ceea ce este provocator, în loc să fie trăit ca o aventură, este adesea trăit ca o angoasă. Iar

titlul acestei cărți se naște tocmai din acest fapt: din dificultatea pe care o resimțim în lumea de astăzi de a trăi marile decizii care ne modelează întreaga viață.

Ne este teamă să luăm decizii, iar iubirea — care ar trebui să dea cu adevărat sens și plinătate vieții noastre — aproape niciodată nu devine o alegere. De cele mai multe ori, se oprește chiar înaintea pasului decisiv. Tocmai de aceea trebuie bine înțelese cuvintele acestor pagini. Chiar dacă este adevărat că nu vom putea spune lucruri precise despre toate acestea, mi-aș dori ca această mică reflecție să ne ajute măcar să formulăm întrebările potrivite. Privind înapoi la propria mea viață, îmi dau seama că uneori am simțit o mare ușurare, nu pentru că am găsit răspunsul, ci pentru că am găsit, în sfârșit, cuvintele potrivite pentru întrebarea pe care o purtam în mine.

Adesea, greutățile vieții ne apasă tocmai pentru că nu ne găsim cuvintele pentru a cere lucrul potrivit, pentru a formula întrebarea corectă. De exemplu: există fericirea? Voi fi vreodată fericit? Ce este drept? Ce este bine?

Ce merită cu adevărat? Este eliberator chiar și simplul fapt de a-ți pune aceste întrebări, de a găsi cuvintele potrivite pentru a le formula. Singurul scop al acestor pagini nu este acela de a oferi răspunsuri precise, ci de a ne ajuta — pe mine și pe cei care le citesc — să descoperim întrebările esențiale și cuvintele potrivite pentru a le exprima. Apoi, însăși viața va deveni spațiul răspunsurilor la aceste întrebări esențiale, care sperăm că vor lua naștere în inima fiecăruia dintre noi, căci nouă nu ne rămâne decât să găsim cuvintele potrivite.

Aș vrea să încep cu o întrebare care ar putea orienta întregul nostru discurs: este iubirea un sentiment?

Ne-am întrebat vreodată cu adevărat dacă această întrebare are un răspuns? Ce credem, de fapt, despre ea? Iubirea este sau nu un sentiment? Poate că abia la final vom putea răspunde dacă iubirea este sau nu un sentiment, dar, pentru a lua în serios această întrebare, permiteți-mi să vă spun o poveste, pentru că cel care explică lucrurile le poate explica

foarte bine, însă atunci când le vezi trăite de o persoană, ajungi să le înțelegi mult mai profund.

Isus știa foarte bine acest lucru și tocmai de aceea vorbea în parabole. Parabolele sunt povești de viață, uneori adevărate, alteori inventate. În mare parte, sunt istorii pe care Isus le aduce în discuție, pornind din experiența trăită a oamenilor, pentru a arăta tocmai cum, printr-o experiență trăită, mesajul pe care vrea să-l transmită este mult mai profund. Un mesaj care, dacă ne-ar fi fost transmis pur și simplu ca o doctrină goală, poate că nu l-am fi înțeles. Dar atunci când acea doctrină am văzut-o trăită în fiul risipitor întorcându-se în brațele tatălui său; când am văzut-o în acel viticultor și în lucrătorii viei, sau când am văzut-o în acei tineri chemați să își înmulțească talanții, am înțeles-o pentru că am văzut-o în acțiune, pentru că am văzut-o în viața oamenilor, în alegerile lor bune sau greșite, în curajul sau refuzul lor de a spune „da”. De aceea aș vrea să încep cu o anumită dimineață și cu o poveste anume.

Era 3 august 1492, ora șase dimineață. Soarele răsărea, iar lumina lui colora cerul